

[Indenrigsministeren]

og uafhængigt af sundhedsstyrelsen. I regeringen mener vi, at disse ting hører så tæt sammen, at de bør gennemføres under ét.

Det glæder mig at konstatere, at forslagsstillerne og regeringen er enige om de grundlæggende principper for, hvordan et klagesystem bør se ud. Det første princip er, at klagesystemet skal være tillidvækkende; naturligvis, havde jeg nær sagt. Det er i regeringens lovforslag sikret ved, at klagerne afgøres, ikke af sundhedsstyrelsen, men af et uafhængigt klagenævn og ved at inddrage lægmænd i afgørelserne, sådan at selvdømmet afskaffes.

Det andet princip er, at klageinstansen naturligvis også skal fungere effektivt og korrekt. Dette er i regeringens lovforslag sikret ved at inddrage juridisk ekspertise i afgørelserne og ved, at man får en formand, der opfylder betingelserne for at være landsdommer.

Vi kan nok også være enige om, at systemet for det tredje skal sikre retssikkerheden, og lad os ikke glemme, at det ikke kun er retssikkerheden for den, der klager, men så sandelig også for den, der klages over. I sidste ende er der jo tale om, at det, hvis der er begået fejl, kan resultere i, at den, der klages over, fratages retten til at udøve sit erhverv, og det er en ganske væsentlig ting. Dette med retssikkerheden er sikret ved et centralt klagenævn og dermed ensartethed for både borgerne og sundhedsvæsenets personale.

Endelig vil jeg også fremhæve, at der er grund til at være på vagt over for, at det klagesystem, vi nu bygger op, ikke bliver et stort og bureaukratisk system. Det må det efter regeringens opfattelse ikke blive.

De samme hensyn er derimod ikke tilgodeset, synes jeg, i socialdemokratiets og i SFs beslutningsforslag, og dette vil jeg gerne udbyde.

For det første finder jeg ikke, at det klagesystem, der lægges op til af forslagsstillerne, sikrer den nødvendige ensartethed i bedømmelsen af klagerne. Klagefeltet inden for sundhedsområdet tegner et så forskelligartet billede, at de lokale klagenævne med det begrænsede antal sager, det enkelte nævn trods alt ville få, ikke vil have mulighed for at fastlægge en ensartet praksis, hvilket både klagerne og lægerne må have krav på.

På samme måde spiller en forsvarlig oplysning af sagerne naturligvis en væsentlig

rolle for retssikkerheden. Sygdomsbehandling foregår i dag på et højt specialiseret niveau, og det skal vi være meget glade for. Vi har mulighed for at blive behandlet af læger med meget høj faglig indsigt inden for den lidelse, der nu er tale om. Vi har således i dag 20 grundspecialer og et antal grenspecialer. Det kræver derfor betydelig indsigt at kunne trænge ind i en sag og få den oplyst på en sådan måde, at der er et forsvarligt grundlag for at kunne vurdere, om den pågældende læge har levet op til de faglige krav, der må og skal stilles. En ekspertise, der er i stand til at trænge til bunds på disse områder, har vi allerede i dag direkte i sundhedsstyrelsen eller igennem de mere end tyve konsulenter, som sundhedsstyrelsen rådfører sig med. Socialdemokratiet foreslår, at embedslægen skal høres. Ja men han er jo ikke ekspert på de mange specialer. Han må spørge i sundhedsstyrelsen. Sikken en omvej det ville være, hvis vi lavede systemet på den måde! Hvorfor så ikke fortsat benytte sundhedsstyrelsen, der både har den faglige ekspertise og har erfaring i at forberede sagerne, som i regeringens forslag?

Samtidig hermed kan vi sikre lighed i afgørelserne ved et centralt patientklagenævn, og denne lighed er fundamental også for patienterne. Det er også en enkel løsning, som udnytter ressourcerne hensigtsmæssigt. Det sker slet ikke i SFs forslag, hvor man foreslår, at de lokale nævn skal have egne sekretariater.

Der kan være grund til at trække frem, at den kritik, der har været rettet mod sundhedsstyrelsens behandling af klagesager, primært har rettet sig mod – sådan som vi også tidligere har drøftet det i dette ting – at sundhedsstyrelsen selv traf endelig afgørelse i sagerne. Kritikken – og en sådan vil der altid være ved behandling af klagesager, det skal vi i øvrigt være opmærksom på – har derimod i mindre omfang gået på den måde og den sagkundskab, som sundhedsstyrelsen har behandlet sagerne med. Det kan ikke understreges nok: i det system, som regeringen foreslår, er patientklagenævnet ikke bundet af sundhedsstyrelsens indstilling.

Det er også et ganske stort apparat, forslagsstillerne vil stille på benene, og det vil næppe skabe større tilfredshed. Det mener jeg derimod det mere enkle system, regeringen foreslår, vil gøre.